

библиотека и пр. — нѣщо, съ което срастналь въ Русия, останаль въ Сливенъ едничко съ своята цигулка и тетрадка за стихове, но която скоро трѣбвало да изгори подъ страхъ отъ заканванията на коварния попъ Станчо.¹⁾ Много стихове и повѣсти, оригинални творения на Чинтулова, били изгорени отъ самия него, съ което горѣль и самиятъ той и неговитѣ идеали, както изповѣдвалъ това отпослѣ. Часть отъ пламеннитѣ му стихове сж запазени днесъ, благодарение обстоятелството, че нѣкои отъ тѣхъ той е диктувалъ на ученицитѣ си. Но не стига това. Платата му влиза въ очи на нѣкои негови съграждани и той се принуждава да иде въ Ямболъ, пакъ като учителъ. Не изтекълъ още 3-годишния срокъ, за който се условилъ тамъ, той получава покана да стане управителъ на училищата въ Ямболъ, Ст. Загора и Сливенъ. Ямболци, за да не го изпуснатъ, даватъ му 150 турски лири годишно, Старо-загорци 200, но Добри прѣдпочелъ родния си градъ, ако и онеправданъ въ него, и учителствувалъ тукъ отъ 1862 до 1868 г. Когато напушалъ Ямболъ, по тоя случай тукъ „извадили“ пѣсень:

Ямболе граде,
 Не плачи драги
 Че те оставя
 Учителъ славни
 Даскаль Добри . . .

Въ 1871 г. билъ е делегатъ на Сливенската община по изработването устава на екзархата въ Цариградъ. Живъ бѣ Чинтуловъ да види сбжднатъ високия си идеалъ — свободата на своята родина, но сломенъ душевно отъ нещастия, които сж го сполетявали: смъртъта на съпругата му, сина му и др., умира въ 1890.²⁾ Днесъ само единъ буренакъ шепне за неговия духъ, чувства и идеали. Она, който още въ турско врѣме наелектризира душитѣ и сърдцата на младежитѣ съ толкъс хубавитѣ си сладки и пламенни, написани на чистъ български езикъ, стихотворения, днесъ е съвсѣмъ забравенъ. Неговитѣ стихове, като:

¹⁾ Попъ Станчо е родомъ отъ Сливенъ, дѣто се е училъ първоначално и свещенодѣйствувалъ отпослѣ. По едно врѣме билъ въ Пловдивъ заедно съ Цукала въ една грѣцка черква, послѣ отива въ Цариградъ, дѣто за да го привлече къмъ унията, Драганъ Цанковъ се оженва за дъщеря му Радка; но скоро слѣдъ това попъ Станчо пакъ напуща униятитѣ и постѣпилъ като свещеникъ въ частната черква на Цукала въ Пловдивъ, дѣто и умрѣлъ. За Попъ Станчо говори въ Раковски въ Вѣроизп. бѣлг. въпросъ, стр. 26: *preat discreditatu ce de multu înca era allungatu de Bulgari din Selimnia pentru immoralitatile sѣlle*).

²⁾ На 4 януарий 1878 г. при влизането на руситѣ въ Сливенъ, Чинтуловъ държалъ на руски езикъ трогателна рѣчь, прѣдъ която се разплаква и самиятъ командующъ рускитѣ войски генералъ Делингсхаузенъ. („Лилиакъ“, 1884 г., книжка VII).